

**Posudek diplomové práce Marka Ryšánka:
Zvěst o vzkříšení v kázání církve**

M. Ryšánek uvádí téma své diplomové práce stručným výkladem o vzkříšení v bibli, přičemž v podstatě – bez vlastního přínosu – jen reprodukuje některé myšlenky knihy P. Pokorného *Perspektiva víry a biblických slovníků Almenova a Novotného*.

Těžisko práce tvoří rozbor kázání z doby přelomu 19. a 20. stol. (F. Císař, B. Košut, J. Karafiát), z počátků 1. republiky (L. Tardy, J. Křenek) a doby současné (D. Rotkovská, E. Vejnar, T. Trusina, Sv. Karásek). Diplomand ovšem nevysvětlil, proč zvolil právě tyto ukázky z množství kázání publikovaných v oněch obdobích, čím jsou charakteristická. Ke každému období připojil stručnou charakteristiku a rovněž základní biografická data kazatelů. Jednotlivá kázání stručně parafrázuje – v žádném případě se nejedná o skutečnou analýzu – a v závěru jednotlivých bloků opakuje své nálezy.

Připojuje „souhrn poznatků“. Z něj i při takto povrchním zkoumání vyplývá několik zjištění: 1. Zřetelný nárůst pozornosti k biblickému textu, kontextu, exegesi. Kázání prvních dvou období mají základem pouze výrokové texty, které slouží jen jako jakési motto kazatelových úvah o tématu vzkříšení. To se mění až v době nedávné. 2. Slábnutí apologetického či konfrontačního tónu, vymezujícího zvěst o vzkříšení vůči vědeckým či jiným tendencím příslušné doby. 3. Silící důraz na vnitřní svědectví Ducha svatého, které umožňuje víru ve vzkříšení. S tím souvisí silící zřetel pastorační, který bere v úvahu nedůvěru v tuto zvěst uvnitř křesťanského společenství a nestará se tolik o vyrovnání se skepsí mimo jeho řady. Kázání jsou zřetelněji zaměřena dovnitř společenství víry, kazatelna nechápána jako veřejná tribuna. 4. Ubývá rovněž snahy zdůvodnit vzkříšení z jeho „Wirkungsgeschichte“, ať vznikem církve a statečností prvních svědků, ať z dějinného působení křesťanství; v jednom případě je tato snaha výslovně odmítnuta. 5. V nové době rovněž chybí pokusy o vymezení vůči křesťanským jinověrcům.

Všechna tato pozorování by měla větší váhu, kdyby byla provedena s větší akribií a hlavně interpretována z hlediska proměny dějinných kontextů či teologických paradigmat.

Po stránce metodické je práce na spodní hranici přijatelnosti. Její záběr je velmi úzký, shrnující paragrafy jen nepřesvědčivě opakují předchozí výklad, nepokročují za něj, vlastní exegetická práce je prakticky nulová, práce s literaturou minimální.

Po stránce formální obsahuje práce mnoho chyb a prohřešků vůči stylu a jazyku (velmi časté jsou hrubé chyby). Diplomand ovšem uvádí, že trpí poruchou, která mu nedovoluje pracovat s jazykem v souladu s gramatickými a ortografickými pravidly. Zkušební komise necht' uváží, zda přijme toto vysvětlení a práci tudíž připustí k obhajobě.

Prof. ThDr. Pavel Filipi

3. 6. 2006